sportul Magazin

DE LA ŞCOALĂ, LA BAZINUL DE ÎNOT

Nu puţini vor fi fost aceia care, văzîndu-l pe fostul internaţional Alexandru Szabo bătînd zilnic drumurile spre bazinul acoperit de pe malul Someşului, au gîndit că „Soni" s-a reîntors la Cluj şi pregăteşte, foştilor săi concetăţeni, vreo surpriză.

Bănuiala adeverită numai în parte, pentru că ex-clujeanul Szabo n-a revenit acasă decît pentru o lună, timp în care s-a ocupat intens de pregătirea speranţelor jocului de polo din acest oraş. Misiunea sa ţine de noua acţiune a federaţiei de specialitate care urmăreşte detaşarea, în cele mai importante centre de polo din ţară, a antrenorilor proveniţi din jucători cu o vastă experienţă competiţională, scopul acţiunii fiind depistarea celor mai valoroase elemente şi stimularea lor pentru atingerea nivelului cerut de reprezentativa de juniori.

Zilele trecute, „ciclul clujean" al antrenorului Szabo s-a încheiat. Cu ce constatări a rămas, însă?

„Nici nu-mi închipuiam că o să întîlnesc copii atît de îndrăgostiţi de polo" — ne-a spus antrenorul Szabo, în momentul despărţirii de mica trupă. Specificînd, de altfel, că nici unul dintre ei n-a lipsit de la nici o oră şi că de la şcoală veneau la bazin fugind, pentru a nu pierde nici un minut din antrenamentul care începea la orele 14, cred că spun totul despre pasiunea şi interesul manifestat de ei pentru sportul pe care l-au îmbrăţişat.

— Cu cîţi copii aţi lucrat, de unde i-aţi selecţionat şi care a fost reacţia antrenorilor faţă de „străinul care avea să li se amestece în treburi"?

— Să fiu sincer, mi-a fost teamă că voi întîlni colegi care vor privi cu rezerve intervenţia mea. Dar, din contră, am avut plăcuta surpriză de-a descoperi, în omonimii clujeni, oameni care au înţeles bine rostul misiunii mele şi care m-au ajutat efectiv orientîndu-mă, în zilele selecţiei, către mulţi din cei 20 de juniori, pe care i-am ales de la Voinţa, C.S.M., Politehnica, Şcoala sportivă şi C.F.R.

— Dincolo de interes şi pasiune — calităţi pe care ni le-aţi recomandat încă de la început — ce constatări aţi făcut asupra dotării şi predispoziţiei pentru polo a tinerilor cu care aţi lucrat?

— Cîţiva dintre ei sînt talentaţi, fapt îmbucurător pentru poloul clujean şi cel naţional. Pe aceştia — şapte la număr — i-am şi reţinut, de altfel, pentru a-i recomanda federaţiei în vederea acţiunilor pe care ea le prevede cu speranţele.

— Ce le-aţi recomandat temporarilor dumneavoastră discipoli, la despărţire?

— Să persevereze!

Să perseverezi! Un imperativ indispensabil sportului de performanţă; o cerinţă căreia fostul internaţional Alexandru Szabo i-a răspuns totdeauna cu promptitudine, aici aflîndu-se, de altfel, şi explicaţia impresionantului său palmares: 212 selecţionări în prima reprezentativă de polo a ţării şi trei participări olimpice: Melbourne, Roma şi Tokio; o necesitate pe care tînărul antrenor Szabo a recomandat-o elevilor ca pe o condiţie sine qua non a progresului.

Nuşa DEMIAN

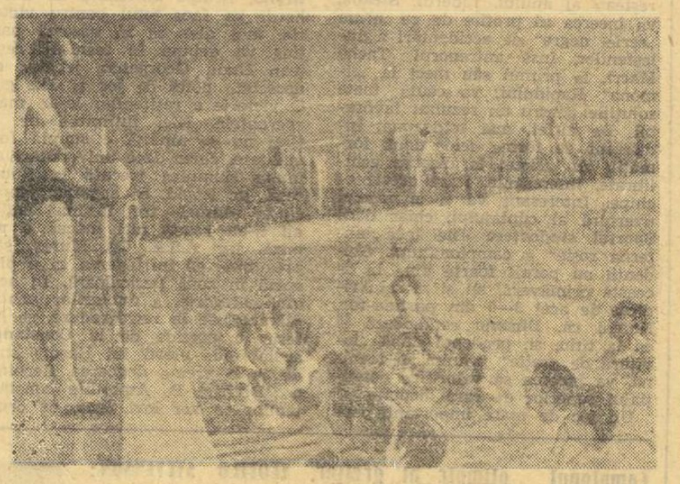

„Vrem să devenim poloişti!"

Foto: Petre NAGY

DECANUL ARBITRILOR DE SCHI BRAŞOVENI

Nelipsit de 33 de ani de lîngă locurile de start sau sosire..

Foto: Theo MACARSCHI

Din faţa ascunsă a oricărei întreceri sportive, care scapă de regulă privirii spectatorului, poate cea mai interesantă este viaţa arbitrilor de schi. În veghea lor de la posturile de control, în calculele din foile de arbitraj, în minutele cu cronometre se plămădeşte realitatea oricărei curse de schi, o realitate în care, oricît de pasionat şi oricîtă dragoste ai purta unuia sau altuia dintre sportivi, obiectivitatea şi cinstea trec pe primul loc.

Decanul arbitrilor braşoveni este Vasile Căpăţînă, nelipsit din anul 1936 de lîngă locurile de start sau de sosire. „Vătaful" — îi spun toţi „subordonaţii" săi, punînd în acest apelativ o mare doză de respect şi preţuire.

— Înainte de concurs nu pot sta locului pînă cînd însăşi pînza pe care scrie SOSIRE nu e perfect întinsă. — obişnuieşte să spună nea Vasile.

Îl caracterizează o scrupuloziate lesită din comun, care-l face să aranjeze totul pînă la ultimul amănunt, indiferent dacă concurenţii sînt mari campioni sau puşti de-o schioapă din Fundata sau Şirnea. Dar nea Vasile nu este un bătrînel tipicar la cei 65 de ani ai săi, ci un munte de om sănătos, plin de viaţă şi cu sfaturi de vorbă.

— Sînt mîndru cînd se spune despre mine: „Dacă-l avem la concurs pe nea Vasile, sîntem liniştiţi de orice grijă: toate or să meargă ca pe roate!" Dar nu înseamnă că fac singur totul. Am vreo 20 de „băieţi" pe cinste.

Nicolae Bîdu — bun arbitru de sosire, **Traian Chiconban** — neobosit pe pîrtie, **Nicolae Tiu** — calculator rapid, **Willi Valer, Nicolae Birsan, Gheorghe Bodeanu** şi toţi ceilalţi răspund întotdeauna la orice solicitare şi duc tot greul organizării.

— Să nu întrebe nimeni de cîte ori, în iarna asta capricioasă, a trebuit să tărăm zăpada cu tărgile de lemn sau foile de cort şi să acoperim cu ea kilometri întregi de traseu...

— Sînteţi cu toţii din Braşov?

— Marea majoritate locuim în Schei, cartierul care a dat mulţi schiori de primă mînă. Mulţi schiori şi foarte mulţi microbişti. Ne adunăm şi în celelalte zile ale săptămînii la un... pahar de vorbă, ne facem planul de bătaie pentru următorul concurs, depănăm amintiri retuate de zeci de ori; mulţi dintre noi sîntem ascuţiţi la limbă şi nu scapă nimeni... Ne ştie tot Braşovul! Pentru nimic în lume nu am renunţa la viaţa de arbitru.

„Vătaful" are mult de povestit în limbajul său, puţin obişnuit, pentru noi, dar familiar celor din Schei. S-ar putea scrie romane. Istoria schiului românesc este legată strîns de viaţa arbitrilor braşoveni. Poate că cineva se va ocupa, vreodată, de asta...

Radu TIMOFTE

DICŢIONAR FOTBALISTIC ÎN SEMNE DE CIRCULAŢIE

APĂRARE SLABĂ — Trecere pietoni.
FAULT — Stop!
MINUTUL 91 — Terminarea tuturor restricţiilor.
VOCIFERĂRI ÎN FAŢA ARBITRULUI — Claxonarea interzisă.
RETROGRADARE — Coborîre periculoasă.
PLASĂ — Parcarea interzisă.
DOMINARE — Sens unic.
SUPERIORITATE TEHNICĂ — Cedează trecerea.
0—0 — Zonă de circulaţie în ambele sensuri.

Dumitru NEGREA

— Slabă mişcarea, Costică, priveşte aici ceva energie!

Desen de G. Badea

CU MACRI NU-I DE GLUMIT...

Primit cu dragoste de către echipa pe care a slujit-o 16 ani, Macri, revenit acum ca antrenor, avea repede să-i... sperie pe jucătorii de la Rapid, cu intensitatea antrenamentelor.

După primul antrenament, Pop spunea:

— Ori intrăm toţi în naţională, ori în... spital!

Bineînţeles că Macri are în vedere prima eventualitate...

CU ACTORUL DEM. RĂDULESCU DESPRE A DOUA SA PASIUNE: SPORTUL

Dem. Rădulescu imprimă în studioul „Undeş vesele", un nou monolog, asistat de regizorul Ion Vova. Reuşesc totuşi să-l subtilizez din mîinile regizorului, într-o pauză. Cînd află subiectul convorbirii noastre, este numai zîmbet:

— O convorbire despre sport? Cu mare plăcere. De altfel, în fiecare zi, pot spune că sînt în rolul „alergătorului de cursă lungă". Fugi la Institut, unde am ore, pe urmă, dă fuga la Televiziune, apoi aleargă la teatru, la repetiţie, zboară la radio, dă o fuguţă pînă la Buftea, apoi ia-o la goană la spectacol la Teatrul „Ion Vasilescu", nu mă pot plînge de... sedentarism, nu-i aşa?

— Într-o emisiune televizată, mărturiseai c-ai făcut box...

— Trebuia să trec pe aici, mai ales că la Rîmnicu Vîlcea venise într-o vreme antrenor fostul campion la „grea", Gheorghe Lungu.

— Ai obţinut performanţe în această disciplină sportivă?

— Am abandonat-o destul de rapid sau mai bine zis după ce am primit o „corecţie" zdravănă de la un tînăr mai firav ca mine, dar mai iute de mînă. Am abandonat în repriza a II-a.

— Şi probabil că te-ai fixat la sportul care, după cîte ştiu, te atrage şi acum ca un magnet.

— Da. Fotbalul e viaţa mea şi tot el mi-o mănîncă.

— Te-am văzut într-o dimineaţă pe teren la Progresul, în echipament de fotbal. Jucai în vreun film?

— Nu. Interpretam un rol obişnuit. De două-trei ori pe săptămînă vin ori la Progresul, ori la Dinamo, ca să mai fac puţină mişcare. Firepte, nu ţintesc un loc în Diviza A, dar te asigur că şutul meu nu şi-a pierdut prea mult din tărie şi precizia de odinioară. Iar cînd jucăm „Artiştii cu Ziariştii", trec prin apărarea adversă ca o rachetă. E drept, însă, că nu întotdeauna cu mingea la picior...

— Al jucători preferaţi?

— Nu numai preferaţi ca fotbalişti, ci şi ca prieteni. Chiar ieri am fost la un antrenament la Dinamo. Acolo sînt foarte buni prieteni cu Nelu Nunweiller. Am corespondat cu el tot timpul, cît a fost jucător la Fenerbahce. Cu Tache Macri, de asemenea, sînt amic „la toartă". Eu mă duceam să-l văd pe el. El venea să mă vadă pe mine. Acum mă vede doar el pe mine. Pe scenă.

— În afara fotbalului, ce slăbiciuni mai ai?

— Bineînţeles, boxul.

— A, da, mi-amintesc. Ai comentat la televizor meciul Fraizer—Foreman. Ce părere ai? Cine va învinge într-o eventuală confruntare Clay — Foreman?

— Foreman, precis. Îl va pune jos pe Clay, sînt convins. După cum la fel de sigur sînt că Foreman va deţine multă vreme titlul mondial, depăşind chiar longevitatea lui Joe Louis.

— Bine... Să lăsăm viitorul să decidă. În box, totul este imprevizibil, mai ales la categoria „grea". Care sînt însă pugiliştii români pe care îi preferi?

— Calistrat Cuţov mi se pare cel mai viguros şi talentat. În trecut i-am admirat mult pe Linca şi Negrea.

Vocea regizorului irumpe din studio. Dem. Rădulescu se grăbeşte spre cabina de imprimare. Din prag însă, mai întoarce capul:

— Nu uita să scrii de hocheiştii noştri, care m-au uluit în partidele cu R.D.G. şi Elveţia... Abia aştept să-l felicit pe Mişu Flamaropol. Căci şi hocheiul îmi place mult de tot. Dar asta este altă poveste...

Am înţeles. Pentru o convorbire cu Dem Rădulescu pe teme sportive ar fi nevoie de un adevărat... „serial"

George MIHALACHE

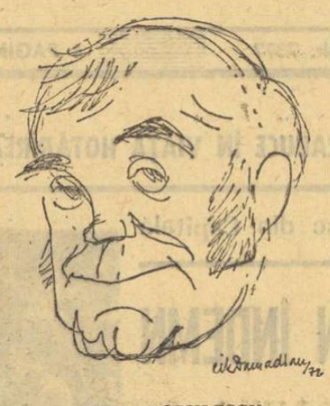

DEM. RĂDULESCU

Văzut de Cik Damadian

ASALTUL EVERESTULUI CONTINUĂ

Alpiniştii italieni au ajuns la 5 900 m

Îi informam, cu cîtva timp în urmă, pe cititorii noştri despre o mare expediţie italiană în Everest. Astăzi, sîntem în măsură să le oferim primele veşti despre temerara ascensiune. În ziua de 26 martie un important grup al expediţiei avînd în frunte pe Mario Curnis, Marco Polo, Roberto Stella, Adolfo Tancon, Roberto Ferrante ş.a. a ajuns la altitudinea de 5 900 metri, pe dificilul ghetar Ice Fall.

Grupul a fost ajutat în parcurgerea acestei prime părţi a ascensiunii de un grup de 33 purtători de bagaje cu experienţă în expediţii alpine la mare altitudine. După cum se anunţă din Katmandu, componenţii expediţiei nu au putut să stabilească deocamdată o tabără principală la această altitudine deoarece uriaşul ghetar nu le oferă un loc corespunzător.

Conducătorul expediţiei, Guido Monzino transmite că, în ciuda tuturor dificultăţilor traseului şi a adversităţilor vremii, oamenii săi au un moral foarte ridicat şi sînt decişi să ducă pînă la capăt temerara acţiune de a ajunge pe cel mai mare pisc al planetei noastre.

APEL CĂTRE TINERI

Ziarul **„Sport"** din Katowice a lansat, în coloanele sale, un apel în care se spune:

„Dragi tineri, prieteni! Aveţi şi voi posibilitatea de a concura sub culorile ţării la marea întrecere mondială, la Jocurile Olimpice. Comitetul olimpic polonez vă adresează un călduros apel. În faţa voastră stau deschise porţile stadioanelor, ale diferitelor baze sportive, unde sub îndrumarea unor competenţi antrenori şi tehnicieni puteţi să vă antrenaţi sistematic. Cei mai buni vor reprezenta Polonia la J.O. 1976!"

CINE A FOST PRIMUL?

Ştiţi cine sînt primii campioni olimpici ai fiecărei ţări în parte? Pentru a-i afla măcar pe cîţiva dintre ei — de dragul memoriei şi al curiozităţii — sîntem nevoiţi să trecem în revistă, cronologic, ediţiile Jocurilor Olimpice.

În 1896, la Atena, următoarele ţări şi-au înscris în palmares primul campion olimpic: **S.U.A.** (atletul James B. Connolly), **Franţa** (scrimerul E. Gravelotte), **Grecia** (scrimerul Leon Pyrgos), **Danemarca** (halterofilul Viggo Jensen), **Anglia** (halterofilul Launceston Elliot), **Australia** (atletul Edwin Flack), **Germania** (gimnastul Karl Schumann), **Elveţia** (gimnastul Louis Zutter), **Ungaria** (înotătorul Alfred Hajos), **Austria** (înotătorul Paul Neumann).

În 1900 şi-au desemnat primii campioni olimpici: **Italia** (scrimerul Antonio Conte), **Cuba** (scrimerul Ramon Fonst), **Canada** (trăgătorul W. H. Ewing), **Suedia** (trăgătorul Oscar Swahn). Abia în 1912: **Finlanda** (atletul Hannes Kolehmainen), apoi în 1920: **Brazilia** (trăgătorul Guilherme Paraense), iar în 1924: **Iugoslavia** (gimnastul Leon Stukelj) şi **Cehoslovacia** (gimnastul Bedrich Supcik). În 1928 e rîndul **Poloniei** (atleta Helena Konopacka), **Irlandei** (atletul Patrick O'Callaghan), **Japoniei** (atletul Mikio Oda), **Egiptului** (halterofilul El Sayed Nosseir) şi **Noii Zeelande** (boxerul Edward Morgan). În 1936 se adaugă doar **Turcia** (luptătorul Yasar Erkan).

Două ţări obţin primii lor campioni olimpici în 1932 la Helsinki: **U.R.S.S.** (atleta Nina Ponomareva) şi **ROMANIA** (trăgătorul Iosif Sîrbu). **Bulgaria** (luptătorul Nikola Nikolov Stancev) ajunge la primul titlu olimpic în 1936.

Eugen FLORIAN
Bistriţa

CĂRŢI NOI ÎN EDITURA STADION

CĂLĂTORIE ÎN TIMP PRIN ALBELE OLIMPIADE *)

Cunoaştem staţiuni celebre de munte, starea de spirit a concurenţilor, bazele sportive mereu reînnoite şi modernizate, eroii Jocurilor. Coborîm pe pîrtii de săniuţe, bob şi schi, alergăm cu ştafete emoţionante, în care învingătorul îl află abia după sosire, jucăm în echipa de hochei favorită şi patinăm alături de marii campioni.

Cartea aceasta umple un gol imens al literaturii noastre de specialitate, dar ea este în acelaşi timp o valoroasă lucrare beletristică. De la Simfonia în alb, Interludiu, Acord final la Învingători străluciţi şi Cele mai bune rezultate româneşti, această mai mult decît necesară istorie a J.O. de iarnă ne încîntă şi ne face să preţuim şi mai mult aceste sporturi ale curajului, îndemînării şi rezistenţei.

Poate aceste rînduri le-ar fi scris mai bine, mai argumentat, un sportiv al disciplinelor de iarnă, Mihai Bârâ sau Ion Matei. Dar noi, cei care iubim munţii iarna, şi-i cunoaştem tainele şi frumuseţile, sîntem, într-un fel, tot ca şi ei.

Jocurile Olimpice de iarnă nu aparţin numai campionilor, medaliaţilor cu aur. Ele aparţin tuturor ţărilor cu munţi şi tuturor oamenilor care cred în măreţia şi puritatea munţilor. Deci, şi nouă...

Însoţiţi-l pe autor în ofensiva lui călătorie de iarnă prin albele olimpiade ale anilor. Veţi şti şi înţelege mai mult. Şi, cine ştie, poate veţi deveni peste ani unul dintre eroii pe care sportul românesc îi aşteaptă de atîta vreme la J.O. de iarnă.

Virgil LUDU

*) V. Bănciulescu — **Olimpiadele albe, Editura Stadion, 1973, 235 pag., lei 8**

KEN NORTON, „BOMBARDIERUL DIN SAN DIEGO"

31 martie 1973 va rămîne o zi memorabilă în lumea pugilatului mondial. La San Diego (California), fostul marinar de gradul II, Ken Norton, îl învinge net la puncte, pe unul dintre cei mai redutabili greі din istoria boxului: Cassius Clay. Se ştie că meciul a avut un moment dramatic, chiar în rundul doi cînd, cu un puternic croşeu de dreapta, Norton i-a fracturat maxilarul lui Clay spre stupoarea miilor de spectatori. În continuare, Clay, ambiţios, a găsit resursele necesare de a termina partida în picioare, în pofida unui k.d. suferit în rundul 10. Dar, de data aceasta, drumul său nu a mai fost direct la cabine. El a fost internat la spital unde a fost supus unei operaţii care a durat 90 de minute. Nu se ştie dacă Clay va mai boxa sau nu. Doctorii se vor pronunţa abia după 4 luni, cînd rănile vor fi complet vindecate.

Cine-l, însă, acest Ken Norton? Este el chiar atît de... necunoscut? Înaintea meciului cu Clay ziarul parizian „L'Equipe" scria că sarcina lui Clay este uşoară deoarece Norton este un adversar modest. Adevărul este că despre acest Ken Norton presa internaţională şi chiar cea americană nu a scris prea multe lucruri.

Americanul de culoare Norton, un pugilist cu talie, şi mustăcioară gen Eroll Flynn, a trecut la profesionism în anul 1968, susţinînd pînă în prezent 31 de meciuri, dintre care a pierdut numai unul. În cel de al 17-lea meci al carierei sale, în anul 1970 el a fost făcut k.o. în repriza a 8-a de Garcia (Venezuela). De atunci şi pînă astăzi, Norton a obţinut numai victorii, ocupînd înaintea meciului cu Clay, locul 9 în clasamentul celor mai buni „greі" din lume. (Locul 8 este deţinut de Garcia care este în tratative pentru un meci cu Foreman). Norton se bucură de o mare popularitate în oraşul său natal, San Diego. Antrenorul său, Art Rivkin a declarat după meciul cu Clay următoarele: **„Ken este un mare campion. Elevul meu intenţionează să lupte oricînd împotriva lui Foreman, Foster, sau Kirkman".**

Întrebat despre planurile sale viitoare, Ken Norton a declarat: **„Nu mi-a fost teamă de Clay. L-am studiat foarte bine. Ştiam că are garda joasă şi trebuia să-i temperez de la primele schimburi de lovituri. Acum un an m-am gîndit că dacă nu voi reuşi în box, să mă înscriu la o şcoală de funcţionari de bancă. Acum m-am răzgîndit şi voi continua cu boxul care poate, într-o zi, îmi va da satisfacţia de a deveni campion al lumii".**

Paul OCHIALBI

EXPLICAŢIA ÎNFRÎNGERII...

Disputată într-o tensiune neobişnuită, dramatică, finala Cupei Belgiei la floretă feminin a revenit, la limită, echipei Ixelles, învingătoare în faţa lui C.R.E.B. În comentariul dedicat confruntării, ziarul „Les Sports" scrie, între altele: „Cîştigătoarele au prezentat o garnitură echilibrată, în vreme ce C.R.E.B. a aliniat o formaţie neunitară, cu trăgătoare inegale, fiecare părînd să urmărească interesele sale şi nu ale echipei".

Ironia soartei este că cele trei componente ale grupării C.R.E.B. au fost... surorile Ernould, Bernadette, Christine şi Anne!

SPIRIT DE ECHIPĂ...

După echipa Rapid, o altă formaţie feminină de baschet îşi manifestă ataşamentul faţă de club şi spiritul de colegialitate prin frumoasa iniţiativă a jucătoarelor de a-şi confecţiona taior-uniformă, pe „speze proprii". Este vorba de team-ul Universitatea Timişoara, pe care-l vedem în fotografie cu puţin înaintea începerii unui meci. Ţinuta frumoasă produce într-adevăr o impresie plăcută, iar singura excepţie (jucătoarea cu pantaloni) este cauzată de accidentul suferit de internaţionala Rodica Goian care, în perioada respectivă, avea piciorul în ghips. (Foto: G. STOICOVICI — Timişoara)

RĂSPUNDE Ion Poştaşu

A. PAULESCU, BUCUREŞTI. Nici eu nu sînt un specialist în hochei. Dar, evident, am încercat aceeaşi satisfacţie pe care aţi simţit-o şi dv. în faţa evoluţiei jucătorilor noştri, la C.M. de la Graz. Cînd spun aceasta, nu mă refer atît la locul ocupat — IV —, cît la cele două jocuri de mare luptă pe care hocheiştii noştri le-au susţinut cu puternicele formaţii ale R.D. Germane şi Statelor Unite, cărora le-am dat de furcă.

V. TEPELUŞ, BUCUREŞTI. Nu putem să vă răspundem decît sub forma unei

parafrazări a unui vechi proverb: „Cine se scoală de dimineaţă... găseşte „Sportul".

MIRCEA COJOCARU, PLOIEŞTI. Ciceron Manolache, actualul antrenor al echipei C.F.R. Timişoara, a jucat în urmă cu cîţiva ani (şi) la Farul. Dar, el s-a afirmat în perioada premergătoare, jucînd la Ştiinţa (Politehnica) Timişoara, fiind selecţionat de cîteva ori şi în echipa naţională.

DINU CORNELIU, PLOIEŞTI. „În ce an a activat echipa de fotbal din Hunedoara în divizia A, şi sub ce denumiri? De răspunsul dv. depind multe pariuri şi chestiuni de... orgoliu al memoriei microbiştilor". Asta înseamnă că, oricum, una din părţi o să mă blesteme! Fie ce-o fi, eu vă dau răspunsul exact: Hunedoara a luat parte la două ediţii ale campionatului diviziei A. Prima participare (sub numele de Metalul): în 1954. A doua participare (Corvinul Hunedoara), în ediţia 1960—1961.

V. IUGA, TURNU MĂGURELE. Angelo Niculescu are 52 de ani. Este oltean 100%! S-a născut la Craiova. Şi n-a vrut cu nici un preţ să-l bage în echipa naţională pe Oblemenco. Asta, oltenii n-or să i-o ierte niciodată!

ION IANCU, BRAŞOV. 1. Dumitru Niculae a jucat de 8 ori în echipa naţională. **2.** Antrenorii echipei noastre naţionale de fotbal, în meciul de la Zürich, pierdut de noi cu 7—1, au fost Ştefan Covaci şi Ilie Oană. Iar echipa a avut următoarea alcătuire: Mihai Ionescu (Datcu) — Popa, Nunweiller III, Dumitru Niculae, Mocanu, Gherghell, Dobrin, Pîrcălab, Dridea, Ionescu, Lucescu.

RODICA DUMITRU, BUCUREŞTI. „Am 19 ani, sînt elevă în clasa a IV-a, la Şcoala generală nr. 6. Echipa mea preferată este U.T.A. Am întotdeauna discuţii cu tăticul meu, care este dinamovist. El susţine că Dinamo a obţinut victorii asupra U.T.A.-ei, în ultimele trei

ediţii, atît la Bucureşti, cît şi la Arad. Rog pe nea Ion Poştaşu să intervină între mine şi tăticul meu". Îmi dau seama că eu sînt ultima ta speranţă, dragă Rodica, dar nu pot face nimic: în ediţia 1970—71, Dinamo a cîştigat ambele meciuri cu U.T.A.: 4—1 la Bucureşti şi 2—0 la Arad. Supăraţi-vă pe... U.T.A., nu pe mine!

TUDOR VĂDUVA DORETTI, BUCUREŞTI. O epigramă, adresată unui automobilist, care şi-a ciocnit mereu maşina:

Ca să n-ajungi la „Cielop",
Zi excursiilor... stop!
Vrei, cumva, un mic volaj,
Fă-l atent, dar prin „garaj"!

NELU QUINTUS, PLOIEŞTI. Un catren, inspirat de faptul că, în timpul

unui turneu în Anglia, Pele a fost reţinut un timp de către autorităţile vamale:

Dînd dovadă de mult zel,
Vameşii s-or fi gîndit:
Cel puţin în acest fel,
Pele poate fi... oprit!

PETREA OVIDIU, SĂVINEŞTI. 1. În vara anului 1963, cînd a retrogradat, Dinamo Bacău (Sport Club) a susţinut ultimul meci la Ploieşti, unde a pierdut cu 4—0. **2.** Este aşa cum spuneţi dv.

PETRE SĂLCEANU, CRAIOVA. „Cred că îl pot ajuta pe Valentin Stănescu, în formarea echipei naţionale de fotbal. Cea mai bună formaţie nu poate fi decît următoarea: Răducanu — Sătmăreanu, Dinu, Sames, Deleanu — Dumitru, Dobrin — Troi, Dumitrache, Oblemenco, Marcu. Nu-i rea echipa. Dar, se cunoaşte că a fost propusă de un craiovean!

Ilustraţii: N. CLAUDIU

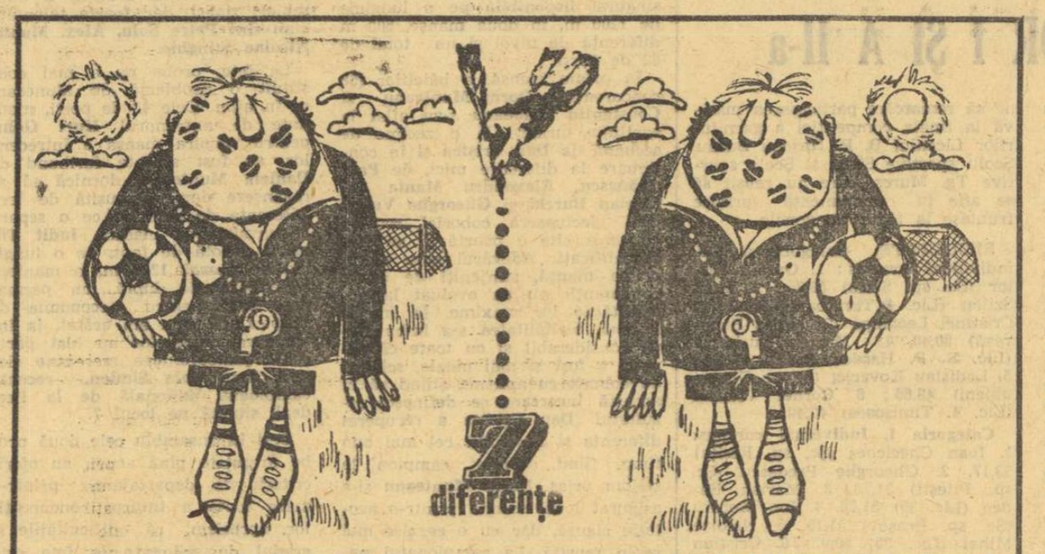

Vă invităm, din nou, să găsiţi cele 7 diferenţe dintre un desen şi celălalt (unul dintre desene e inversat). Presupunem că cititorii nu s-au supărat pentru... păcăleala de 1 aprilie, de duminica trecută, cînd, poate, unii dintre ei au căutat zadarnic cele 7 diferenţe între două desene absolut identice!